

BELGRADO DEEL 1

Overbodig om te vragen of ik meega, het antwoord is toch ja. De nodige maatregelen worden getroffen om de reis naar Servië aan te vatten. Eerst een reispas aanvragen, anders geraak je er niet binnen, de reis wordt vastgelegd, hotel geboekt, wagens worden voorzien en op vijf april is het dan zover, we spreken af om elf uur in Zaventem. Ha, bekende gezichten, namelijk Jos en Lieve, Paul en Lieve, natuurlijk Patrick en Marijntje alsook die ezel uit het kerstverhaal die zijn belofte nakomt om dit verhaal te schrijven. Een oneven getal is niet zo leuk, daarom doen we er nog een achtste bij, namelijk Oswald uit Dinant (ja, ook in Wallonië wordt Ilse gevolgd). Hij past in ons gezelschap want het ziet er een toffe uit, op en top supporter van Ilse.

Tuut, tuut, lap ik heb prijs, ik probeer nog uit te leggen dat het mijn knoken zijn, gelukkig is het maar mijn broeksband. We vliegen eerst naar München en vandaar naar Belgrado, kwestie van tweemaal te vliegen voor dezelfde prijs. Spijtig genoeg zitten we verdeeld over het vliegtuig, doch zo lang duren de vluchten niet en rond 17.00 u wordt er geland. Belgrado.

Lieve van Paul zat naast een Zweed in het vliegtuig en sprak vol lof over deze. Het begin van een prille romance misschien? In elk geval is hij een judofan en tijdens het aanschuiven voor ons stempeltje probeert hij ons te overhalen om een tornooi in Zweden bij te wonen. Een grote luchthaven is het niet. Wat dadelijk opvalt, zijn de pictogrammen, geen papier op de grond gooien, niet roken, maar ook geen messen en geen revolvers! Wij hopen dat ze buiten de luchthaven niet allemaal met schiet- en steekwapens rondlopen, dat beloofd. Eerst geld wisselen, de munteenheid is de Dinar, even opletten: 80 Dinar gedeeld door twee zijn 40 oude Belgische franken m.a.w. één euro, zo moeilijk is dit niet hé.

Ene plaatselijke schone brengt ons tot aan de auto's, we polsen even hoe we moeten rijden en komen te weten dat ze in dezelfde straat woont waar ons hotel is. Patrick vraagt haar telefoonnummer (voor als we de weg niet meer weten natuurlijk) doch ik geloof dat ze iets helemaal anders in gedachte had. Dan maar het plan volgen. Ik word aangesteld als GPS systeem, als dat maar goed afloopt.

We volgen de autosnelweg naar Belgrado, het vliegveld ligt ongeveer twintig kilometer buiten de stad. Na tien kilometer is het juist hetzelfde als bij ons voor de Kennedy tunnel, aanschuiven. Op een gegeven ogenblik zien we links van ons de Belgrado Arena, een geweldige sporthal waar het morgen gaat gebeuren en tevens het doel van onze reis, namelijk het E.K. Judo. De brug over en eerste afslag naar rechts. Wij rijden het oude stadsgedeelte binnen. Het is wel even schrikken bij het zien van de eerste gebouwen, die nog getuigen van het oorlogsverleden enkele jaren geleden. We zullen de weg maar eens vragen, tot onze verwondering zitten we nog steeds goed en zonder veel problemen vinden we ons hotel.

Hotel Union, naar mijn mening vroeger een eerste klas hotel, maar nu gedegradeerd tot tweede, zelfs derde klasse. We hebben allen dezelfde kamer, doch steeds een verdiep hoger; 203, 303, 403 en 503, het eerste cijfer staat voor het verdiep. Ik en Oswald nemen de 503, het leuke hiervan is, als we 's nachts de WC doospoelen, iedereen kan meegenieten. De kamer is klein, doch we klagen niet, we hebben een douche, ieder een bed, er staat een TV en een ijskast, meer hebben we niet nodig.

De buiken grollen en we gaan op stap om dit te verhelpen. De mensen zijn wat achterdochtig, maar als ze een tweede taal spreken (Engels, Duits, Frans) zullen ze het niet nalaten te helpen, wat dan ook twee jonge mannen deden om een restaurant te vinden. We zitten een beetje in de achterbuurt, de straten geven een slordige indruk en heel proper zijn ze ook niet. Een uithangbord met diverse gerechten, dat ziet er niet

slecht uit. We nemen de trap naar beneden en worden begroet door ene Servische die zo te zien, niet gewoon is om ineens zoveel volk over de vloer te krijgen. We krijgen wel de beste plaatsen, wat afgezonderd van het overige gedeelte, maar best gezellig, met zetels en mooie schilderijen aan de muren. We proberen de menukaart te ontcijferen wat niet gemakkelijk is, Servisch is wel degelijk moeilijk, maar we hebben al meer meegemaakt op onze reizen en we hebben vooral geleerd onze plan te trekken wat we dan ook doen. Het voornaamste is Pivo (bier). Jos en Paul winnen hier met enkele lengten voorsprong als het over dit gerstenat gaat. Gebarentaal verstaat iedereen en we slagen er in onze bestelling door te geven.

Drank en brood krijgen we al, maar de rest laat op zich wachten. De bazin is druk aan het telefoneren. Na een minuut of tien komt er iemand met een doos binnen die in de keuken verdwijnt... enkele minuten later, iemand met enkele pakken frieten, deze gaan ook richting keuken, om niet te spreken over een derde, met melk, koffie en nog wat drank en als laatste iemand met enkele dozen ijskreeem. We krijgen ons eten te zien voor het op de tafel komt, een primeur als je het mij vraagt. De paprika's zijn overheerlijk (die hebben we niet zien voorbijkomen en zullen al ter plaatse geweest zijn), het overige mag er ook best wezen en we eten ons buikje rond. De grote baas is ook binnengekomen en serveert met een fiere glimlach de koffie, waarna we afrekenen (wiskundig genie van dienst is onze Jos, allez, dat denken we toch) en ons hotel opzoeken.

Op de kamer maak ik wat beter kennis met Oswald. Buiten enkele instructies van wat hij moet dragen om er als "Ilse supporter" uit te zien, is hij al goed ingeburgerd en een waardig lid van onze groep. Het wordt tijd om te gaan slapen, tot morgen.